ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2016, č. j. 30 A 121/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2015, č. j. MV-91037-4/SO-2015 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-35396-26/DP-2013, kterým byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil námitce žalobkyně, že ve vztahu k posouzení žádosti o pobytové oprávnění není rozhodující, na jaké adrese cizinec bydlí, nýbrž to, zda disponuje dokladem o tom, že má pro své potřeby zajištěné ubytování. Podle žalovaného je totiž smyslem § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, aby cizinec prokázal, že má na území České republiky zajištěno ubytování, které jím bude po dobu jeho pobytu skutečně využíváno. Nepostačuje tedy pouhé předložení dokladu o zajištění ubytování, aniž by se cizinec na předkládané adrese fakticky zdržoval. Žalovaný dále na základě rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího ubytovatele a provedené pobytové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně na jí uváděné adrese ve skutečnosti nebydlí. Není tak naplněna podmínka zajištěného ubytování na území podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a údaje podstatné pro posouzení žádosti uvedené v dokladu o zajištění ubytování neodpovídají skutečnosti. Správní orgán prvního stupně se podle žalovaného dostatečně zabýval přiměřeností svého rozhodnutí a důvodná proto není ani námitka, v níž žalobkyně tvrdí opak.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítala, že předložila doklad o zajištěném ubytování, z kterého jednoznačně vyplývá, že má na území České republiky zajištěno ubytování, což potvrzuje i výpověď ubytovatele. Správnímu orgánu prvního stupně žalobkyně vytknula, že se nezabýval tím, zda má reálně zajištěno ubytování, avšak spokojil se s drobnými rozdíly ve výpovědích, které mohou pramenit z neznalosti žalobkyně o poměrech v ubytovacím zařízení, avšak nijak nevypovídají ve vztahu k podstatě problému, tedy zda má žalobkyně ubytování zajištěno. I kdyby se žalobkyně na adrese, na které měla zajištěno ubytování, nezdržovala, nemůže tato skutečnost znamenat naplnění zákonného důvodu pro neprodloužení povolení k pobytu, jelikož trvalé usídlení na adrese, kde má cizinec zajištěno ubytování, není zákonnou podmínkou povolení k pobytu ani důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Také cizinci, legitimně pobývajícímu na území ČR svědčí svoboda pohybu a pobytu. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek ze dne 26. 8. 2015, č. j. 15 A 72/2013 – 69, v němž Krajský soud v Ústí nad Labem v prakticky totožné věci vyslovil, že nelze slučovat povinnost mít zajištěno ubytování, tj. disponovat předmětem způsobilým uspokojovat ubytovací potřebu cizince s povinností zdržovat se stále na adrese tohoto ubytování. Další pochybení správních orgánů spatřuje žalobkyně v tom, že se nezabývaly otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí a možnými dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přestože žalobkyně tvrdila, že žije ve společné domácnosti se svým manželem a prací na území ČR zajišťuje obživu své rodiny na území domovského státu, správní orgány těchto skutečností vůbec nedbaly.

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 25. 5. 2016, č. j. 30 A 121/2015 – 47, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že si je vědom závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v obdobné věci v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 8 Azs 137/2015, v němž konstatoval, že jednou otázkou je zajištění ubytování cizince na konkrétní adrese a druhou pak to, do jaké míry cizinec je či není povinen se na uvedené adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Krajský soud se ztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v tomto rozsudku, dle kterého je nutno respektovat ústavně garantované právo na svobodu pohybu, které umožňuje, aby v případě, že je cizinec hlášen na konkrétní adrese, nemusel se na této adrese soustavně a nepřetržitě zdržovat. Jeho pobyt tak splňuje zákonné podmínky i tehdy, není-li cizinec vázán výlučně na uvedenou adresu.

[5] V posuzované věci se však podle krajského soudu jedná o jinou situaci, kdy je s ohledem na podstatné rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího ubytovatele a provedené místní šetření zřejmé, že skutečnosti uváděné žalobkyní v žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu neodpovídají skutečnému stavu. S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že zajištění ubytování na žalobkyní uváděné adrese je zcela nereálné, neboť žalobkyně nemá v objektu vytvořeny faktické podmínky pro uspokojování svých ubytovacích potřeb. Nebylo tak třeba se již zabývat tím, zda a jakým způsobem se žalobkyně v předmětném objektu zdržuje.

[6] Krajský soud dále shledal, že správní orgány zjišťovaly rodinné a osobní poměry žalobkyně a zvažovaly rovněž i případný zásah správního rozhodnutí do soukromé sféry. Nepřisvědčil proto námitce žalobkyně ohledně porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav byl správními orgány zjištěn způsobem potřebným pro rozhodnutí ve věci samé, rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti a z jeho odůvodnění je patrné, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a jednotlivými námitkami žalobkyně. Krajský soud proto neshledal, že by došlo k žalobkyní namítaným porušením správního řádu.

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se pode ní nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, pouze převzal argumentaci žalovaného. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů jsou dle stěžovatelky nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil tak i krajský soud svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku nároků, které zákon o pobytu cizinců klade na doklad o zajištění ubytování podle § 31 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

[8] Rozsudek krajského soudu není podle stěžovatelky v souladu s rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 8 Azs 137/2015, v němž Nejvyšší správní soud vyložil, že pro splnění podmínky předložení dokladu o zajištěném ubytování podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je nutno v zásadě vycházet ze soukromoprávního pohledu. Podmínce předložení dokladu o zajištěném ubytování tak je učiněno zadost, pokud předložená nájemní smlouva, popř. jiný užívací titul je z pohledu soukromého práva platný. Není přitom rozhodné, zda a jak často se cizinec na uvedené adrese skutečně zdržuje. V uvedené věci Nejvyšší správní soud odmítl námitku žalovaného, že skutečnost, že se cizinec nezdržuje na adrese uvedené v dokladu o ubytování, představuje uvedení údajů, které neodpovídají skutečnosti. Pokud tedy krajský soud v projednávané věci odůvodňuje soulad svého rozsudku s uvedeným judikátem Nevyššího správního soudu tím, že se nejedná o otázku naplnění zákonných požadavků na doklad o zajištění ubytování, nýbrž o to, že stěžovatelka měla uvádět v žádosti údaje, které neodpovídají skutečnosti, je zřejmé, že taková argumentace nevyvrací rozpor závěrů krajského soudu s rozsudkem sp. zn. 8 Azs 137/2015. Nejvyšší správní soud totiž v tomto rozsudku výslovně uvedl, že pokud cizinec předloží doklad o ubytování a na uvedené adrese se nezdržuje, nelze to posoudit jako uvedení údajů, které neodpovídají skutečnosti. Stěžovatelka dále krajskému soudu vytknula, že se nevypořádal správně s žalobní námitkou, v níž brojila proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. Na rozdíl od

krajského soudu se stěžovatelka nedomnívá, že se správní orgán prvního stupně s touto otázkou dostatečně vypořádal.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnil s argumentací stěžovatelky ohledně podobnosti posuzované věci s věcí rozhodnutou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Azs 137/2015. V posuzované věci se totiž jedná o odlišný skutkový stav, kdy bylo prokázáno, že stěžovatelka nejenže v uváděném objektu fakticky nebydlí, ale ani v něm nemůže reálně využít možnost ubytování, neboť v něm nelze najít prostor, kde by mohla být se svým manželem ubytována, zatímco ve věci sp. zn. 8 Azs 137/2015 se jednalo o situaci, kdy cizinec na uváděné adrese měl zajištěno ubytování, po určitou dobu tam byl skutečně ubytován a přebíral si zde i poštovní zásilky. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatelka kasační stížnost podala výslovně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.*

[14] Podle § 46a odst. 2 písm. f) téhož zákona, *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*

[15] Podle § 44a odst. 4 věty čtvrté citovaného zákona, *platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).*

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, v níž stěžovatelka namítala, že se krajský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když pouze převzal argumentaci žalovaného. Pokud by totiž rozsudek krajského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek

nemožnost přezkoumat další stěžovatelčiny námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[17] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k tomuto pojmu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.). V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud takovou vadu napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné. Krajský soud se rovněž přiměřeně vyjádřil ke všem stěžovatelkou uplatněným žalobním námitkám.

[18] K argumentaci stěžovatelky, že krajský soud pouze převzal závěry správních orgánů, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud veškeré své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by krajský soud mechanicky převzal odůvodnění správních orgánů, aniž by bylo zřejmé, proč tak učinil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přiléhavě uvádí Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[19] Ve vztahu k posouzení věci samé stěžovatelka v kasační stížnosti především namítá, že krajský soud, stejně jako správní orgány, věc nesprávně právně posoudil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelkou uvedený údaj o zajištění ubytování neodpovídá skutečnosti.

[20] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka žádostí ze dne 9. 7. 2013 požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K této žádosti mimo jiné přiložila *Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování* ze dne 8. 7. 2013, v němž je uvedeno, že ubytovatelé T. S. M. a T. T. L. jakožto vlastníci nemovitosti potvrzují, že od 9. 7. 2013 do 1. 8. 2015 poskytnou stěžovatelce ubytování na území České republiky na adrese S. 16, O.

[21] Ubytovatel T. S. M. jako svědek dne 19. 2. 2015 uvedl do protokolu, že je majitelem domu na uvedené adrese a v tomto domě bydlí i se svoji ženou a čtyřmi dětmi. Dům má růžovou omítku. V domě ubytovává cizince, jedná se celkem o 43 občanů Vietnamu, z toho 8 je ubytováno v jednom pokoji v prvním patře, v druhém patře jsou 3 pokoje, v nichž je ubytováno 10, 12 a 13 občanů Vietnamu. Ubytovaní cizinci chodí do domu přes jeho obchod, který se nachází v přízemí, všichni ubytovaní cizinci mají od vstupních dveří

do obchodu klíče. Ohledně stěžovatelky uvedl, že ji zná, je u něj ubytována asi 3 roky i s manželem, přičemž bydlí v prvním pokoji ve druhém patře společně se svým manželem a dalšími osobami. Cizincům vystavuje pouze doklad o zajištění ubytování, nikdy žádnou nájemní smlouvu nevystavil. Každý ubytovaný cizinec platí za své ubytování měsíčně částku 1100 Kč, děti 800 Kč.

[22] Stěžovatelka do protokolu o výslechu ze dne 19. 2. 2015, č.j. OAM-35396-21/DP-2013, uvedla, že má spolu s manželem zajištěné ubytování na uvedené adrese, v němž spolu s nimi bydlí ubytovatel se svojí manželkou a čtyři děti. Žádní jiní cizinci v tomto domě nebydlí. Jedná se o řadový dům, který má přízemí a tři patra. V prvním patře je byt vlastníka domu, nikdo jiný tam nebydlí, ve druhém patře bydlí rovněž pouze vlastník domu s rodinou. Stěžovatelka dále uvedla, že má problém s rozeznáváním barvy a neví přesně jakou barvu má omítka domu. Bydlí ve třetím patře spolu se svým manželem, nikdo jiný v tomto patře nebydlí. V místnosti, kde s manželem bydlí, je dřevěná podlaha světlé béžové barvy. Na podlaze i na stěnách jsou dlaždice bílé barvy. Pokoj je vymalovaný světlou béžovou barvou. Nájemné platí dohromady se svým manželem ve výši 3000 Kč měsíčně. Závěrem stěžovatelka uvedla, že nemá žádné závažné důvody, které by jí bránily ve vycestování do Vietnamu.

[23] Při pobytové kontrole dne 5. 3. 2015 ubytovatel na dotaz, kde jsou ubytováni cizinci, sdělil, že přespávají na matracích v pokoji ve druhém patře domu. Matrace nebyl schopen ukázat a uvedl, že si je cizinci nosí s sebou. V záznamu o pobytové kontrole je dále uvedeno, že v minulosti byly na této adrese provedeny opakované kontroly a ubytovatel vždy uvedl, že všichni cizinci jsou ubytovaní ve druhém patře domu. Na dotaz, kolik cizinců je v domě v současné době ubytováno a kde se cizinci v době kontroly nacházejí, nebyl schopen odpovědět. Objektivně lze říci, že dům obývá pouze rodina majitele nemovitosti. V prostorách domu se nacházely pouze osobní věci majitelů domu a jejich dětí.

[24] Z výše uvedeného je zřejmé, že ve výpovědích stěžovatelky a jejího údajného ubytovatele jsou ohledně ubytování stěžovatelky značné rozpory. Stěžovatelka tvrdí, že v domě bydlí pouze ona, její manžel a rodina ubytovatele, ubytovatel naproti tomu tvrdí, že v domě bydlí on s rodinou a dalších 43 cizinců. Stěžovatelka tvrdí, že spolu se svým manželem platí nájemné ve výši 3.000 Kč měsíčně, tj. 1.500 Kč na osobu, ubytovatel uvádí, že od cizinců vybírá za ubytování měsíčně částku 1.100 Kč. Stěžovatelka tvrdí, že dům má přízemí a tři patra, ubytovatel uvedl, že dům má přízemí a dvě patra (z fotografií domu založených ve správním spise vyplývá, že pravdivé je tvrzení ubytovatele). Stěžovatelka tvrdí, že bydlí ve třetím patře spolu se svým manželem a nikdo jiný v patře nebydlí, ubytovatel uvádí, že stěžovatelka a její manžel bydlí v prvním pokoji ve druhém patře společně se svým manželem a dalšími osobami. Důvěryhodně nepůsobí ani tvrzení stěžovatelky, že neví, jakou barvu má omítka domu, neboť má problém s rozeznáváním barvy a to s přihlédnutím k tomu, že byla schopna uvést, že jí obývaný pokoj je vymalovaný světlou béžovou barvu a dle tvrzení ubytovatele bydlí v domě 3 roky, což je více než dostatečná doba na to, aby si stěžovatelka zapamatovala barvu domu, kde údajně bydlí.

[25] Uvedené rozpory nevyvrací ani obsah záznamu o šetření na místě, dle kterého ubytovatel uvedl, že cizinci přespávají na matricích v pokoji ve druhém patře domu,

matrace však nebyl schopen ukázat a uvedl, že si je cizinci nosí s sebou. V tomto záznamu je dále uvedeno, že dům obývá zřejmě pouze rodina majitele nemovitosti a v jeho prostorách se nacházely pouze osobní věci majitelů a jejich dětí.

[26] S ohledem na výše uvedené rozpory ve výpovědích stěžovatelky a ubytovatele, které se značně liší v naprosto klíčových bodech (počet obyvatel domu, způsob jakým je dům užíván, výše nájmu, údaje o uspořádání domu) a které se tak Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako účelové a nedůvěryhodné, je třeba vycházet zejména ze skutečností uvedených v záznamu o šetření na místě, podle nějž je z okolností zřejmé, že dům obývá pouze rodina majitele nemovitosti. Nejvyšší správní soud tak má za prokázané a plně se shoduje se závěrem krajského soudu, že ubytování stěžovatelky v tomto domě je nereálné, protože v něm nejsou vytvořeny podmínky pro uspokojování ubytovacích potřeb stěžovatelky, neboť ani neexistuje prostor, kde by mohla být ubytována. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatelkou předložený doklad o zajištění ubytování je pouze formální a neodpovídá skutečnosti, resp. že z něj nelze dovozovat, že stěžovatelka má skutečně na českém území zajištěno ubytování. Nezbývá tak než konstatovat, že stěžovatelka nesplnila podmínku stanovenou v § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. neprokázala a nedoložila, že má zajištěné ubytování. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 153/2012 - 77, v němž judikoval, že *neprokáže-li žadatel o udělení víza k pobytu nad 90 dnů, že má zajištěno ubytování po dobu pobytu na území (§ 31 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení pobytového víza.*

[27] K poukazu stěžovatelky na závěry uvedené v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 8 Azs 137/2015 Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a žalovaným uvádí, že v posuzované věci se jedná o zcela jiný skutkový stav, neboť ve věci sp. zn. 8 Azs 137/2015 byl řešen případ, kdy cizinec uzavřel s pronajímatelem nájemní smlouvu, s právem na užívání pokoje s lůžkem, sociálního zařízení, kuchyně a společných prostor. V takto pronajatém prostoru k bydlení v domě na adrese Š. 62, V., se od uzavření nájemní smlouvy nezdržoval, i předtím tam přespal zhruba dvakrát měsíčně, byl však na uvedené adrese dosažitelný (vyzvedl si tam předvolání k výslechu). Jednalo se tedy o situaci, kdy měl cizinec zajištěno místo k bydlení, pouze ho neužíval. V posuzované věci se naproti tomu jedná o situaci, kdy bylo zjištěno, že stěžovatelkou předložený doklad o zajištění ubytování neprokazuje zajištění stěžovatelkou uváděného místa k bydlení. Ze závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl ve věci sp. zn. 8 Azs 137/2015 proto nelze v posuzované věci vycházet.

[28] K argumentaci stěžovatelky, že podmínce předložení dokladu o zajištěném ubytování je učiněno zadost, pokud předložená nájemní smlouva, popř. jiný užívací titul, je z pohledu soukromého práva platná a není přitom rozhodné, zda a jak často se cizinec na uvedené adrese skutečně zdržuje, Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že smyslem požadavku na předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je prokázat, že cizinec má na území České republiky zajištěné ubytování. Stěžovatelkou předložené potvrzení o ubytování však představuje z hlediska soukromého práva zjevně jednání simulované, tedy zdánlivé jednání, nikoli platný užívací titul z pohledu soukromého práva, neboť skutečnosti uvedené výše svědčí o tom, že ubytovatel takováto

potvrzení vydává cizincům pouze za účelem jejich předložení v řízeních dle zákona o pobytu cizinců, aniž by je skutečně ubytovával. V posuzované věci proto již nemá význam zabývat se tím, zda a jak často se stěžovatelka na adrese uvedené v předmětném dokladu o zajištění ubytování zdržuje.

[29] Stěžovatelka rovněž namítala, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku, v níž brojila proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správními orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že správní orgán prvního stupně při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného život hodnotil zejména důvod pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, účel tohoto pobytu, délku pobytu stěžovatelky na území České republiky a její rodinné poměry, přičemž přihlédl rovněž k vyjádření stěžovatelky, že nemá žádné závažné důvody, které by jí bránily ve vycestování do Vietnamu. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a vyhodnotil je jako dostatečné. Takovéto posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správními orgány považuje Nejvyšší správní soud v daném případě za dostatečné, a má proto stejně jako krajský soud za to, že správní orgány obou stupňů při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí nepochybily a nedošlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani této námitce stěžovatelky.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu